

IMO cestopis 2011

Všemi dlouho toužebně očekávaný den konečně nastal a my, celý Czech IMOteam, jsme se začali 16. července ráno scházet na Ruzyňském letišti. Samozřejmě vše probíhalo podle jedné z cestovních zásad, že ti, co to mají na místo srazu nejdál, jsou tam nejdříve a naopak. Avšak i tak jsme se opravdu v 9:55, jak bylo předem domluveno, všichni shledali v odletové hale. Mohli jsme se tedy pustit do posledních příprav před letem, jako bylo rozebrání reprezentačních triček a stravného, které bylo naprosto neceločíselné. Poté jsme si ještě rozebrali něco málo z věci našeho deputy leadera Pavla Calábka, aby neměl nadváhu, a vyrazili jsme se odbavit. Ačkoli se nám v tom automat na odbavování svépomocí snažil všelijak zabránit, stejně jsme z něj nakonec, nutno dodat, že za asistence slečny z personálu letiště, dostali potřebné palubní vstupenky. Kontrola zavazadel i nás proběhla nad očekávání hladce a za chvíli jsme již byli nedaleko vstupní brány do letadla. Zde jsme poněkud (možná záměrně) nepochopili princip fronty, a tak jsme se do koridoru k letadlu dostali velmi záhy. Pan Calábek se ještě naposledy těsně před vstupem do letadla pokusil let sabotovat tím, že odjede s nástupní rampou, ale raději toho včas nechal, neboť na to nemá potřebné řídičské oprávnění skupiny D (autobus).

Let probíhal hladce a Michaelův strach při drobných turbulencích byl naprosto zbytečný. I dva členové týmu, kteří letěli úplně poprvé, tedy já a Štěpán, zvládli let bez potíží. A za hodinu už jsme kroužili nad naší cílovou destinací – Amsterdamem. Zde je možná dobré zmínit, že naši bratři Slováci takové štěstí neměli. Let z Vídně jim zrušili, a proto se museli vydat přes Prahu, kde však kvůli dalším komplikacím museli strávit noc na letišti, takže jsme se s nimi setkali v hotelu až druhý den ráno po snídani. Ale nyní už nepředbíhejme a vraťme se zpátky k osudům českého týmu.

Po vystoupení z letadla a zorientování se na letišti jsme vyrazili pro svoje kufry. Kupodivu jsme byli rychlejší než ony, a tak jsme ještě mohli volnou chvíli strávit u našeho pásu na zavazadla rozjímáním nad osudem kufrů, které si nikdo nevyzvedne, přesněji řečeno debatou o tom, na kolik stupňů je rozpálená ta pec, která je určitě na druhé straně pásu. Pak už ale naše zavazadla, všechna a neporušená, přijela, a tak jsme si je raději honem vyzvedli. Za východem z bezcelního prostoru už na nás čekala naše průvodkyně, k překvapení všech české národnosti. Ta nás odvedla na zastávku vlaku a šla nám označit lístky, které si však pro jistotu nechala u sebe (abychom je náhodou neztratili). Jak se však za chvíli ukázalo, nebylo to zrovna ideální řešení. V Nizozemsku totiž vlaky staví jen na opravdu zvláště krátkou chvíli, a tak nás stihla nastoupit bohužel jen polovina. A samozřejmě bez průvodkyně. Jelikož jsme však správní Češi, nezalekli jsme se ani jízdy načerno a právě ve chvíli, kdy se k nám už blížil průvodčí, jsme vystoupili na naší zastávce. Během čekání na zbytek týmu jsme si všimli, že náš hotel už je na dohled a také že kolem nás prošli asi dva IMOteamy. Mezitím zbytek českého týmu nastoupil do prvního dalšího vlaku, který jel požadovaným směrem. Ani je nezastavil další problém, a to sice, že vlak nezastavoval na zastávce Amsterdam RAI. Zkrátka vystoupili o zastávku dříve a došli pěšky. Ještě že je Amsterdam tak malé město. K hotelu jsme i přes neustávající déšť dorazili za chvíli a hned jsme se pustili do jídla, kterým byla ochutnávka místních specialit ještě před vchodem do hotelu.

Chvilku poté, co jsme se ubytovali, nám naše průvodkyně donesla batohy pro účastníky a bylo o zábavu postaráno. Hlavně když jsme v batohu našli „4D hlavolam“. A chvilku na to už jsme se, samozřejmě s hlavolamy v ruce, vydali na jídlo, které je nejspíš připravené po celý den. Co se týče nepsané soutěže o rozluštění hlavolamu, tak jako první jej vyřešil Tonda a hned za ním Tomáš. Časem možná dodáme i návod. Vzhledem k tomu, že ještě nebyl žádný oficiální program a venku bylo ošklivo, trávili jsme čas hraním různých her s různými účastníky ve společenské místnosti. Také jsme objevili, že na každém patře hotelu je automat na led, a tak jsme zahájili jeho občasnou konzumaci. Samozřejmě jsme se také

pustili do objevování dalších vymožeností hotelu, a tak například jeden nejmenovaný účastník Dan zjistil, že fén, který je výbavou každé koupelny, se vejde do záchodu. Bohužel už pak neměl tolik odvahy, aby zjistil, zda i poté funguje. Tím jsme asi tak ukončili první den našeho působení na IMO a raději jsme šli spát, abychom nezpůsobili něco dalšího.

Druhý den ráno jsme se vzbudili. Někteří sami, já a Michael jsme byli vzbuzeni teprve ostatními členy týmu, protože jsme pořádně netušili, v kolik má být budíček. K překvapení nás všech nás organizátorka stojící před výtahem v přízemí odvelela jiným směrem, než byla místnost, kde jsme jedli předchozího večera. Naštěstí i tam bylo dost jídla a možná i menší fronta. U snídaně nás pan Calábek vyzval na procházku do města, ale odmítli jsme s tím, že si půjdeme zahrát frisbee. A tak nás také několik vyrazilo do nedalekého Amstel Parku. Dokonce i jeden observer ze Švýcarska se k nám přidal. Bylo sice hodně zataženo, ale to nás nemohlo odradit. Chvíli jsme v parku plném květinových záhonů a okrasných keřků hledali vhodnou louku, ale nakonec se nám opravdu poštěstilo. Na tu chvíli to stačilo. Pak se totiž spustil takový liják, že jsme se raději běželi schovat pod střechu. A když déšť trochu polevil, táhli jsme na hotel poraženi přírodou. Mezitím Majkl s Tomášem vyrazili na nákup a asi třikrát oběhli nákupní centrum, než Majkl našel, co hledal – energy drinky.

A pak to přišlo. Přesně v 11:30 jsme se sešli před výtahy na našem patře a pustili se do tréninku na nástup. Jak jsme zjistili, největším problémem bylo, naučit Dana polku. Když už se nám to konečně aspoň trochu povedlo, přešli jsme na nácvik s hudbou, a tak jsme byli atraktivní podívanou pro několik kolemjdoucích. Po chvíli jsme nácvik ukončili s tím, že větší dojem uděláme, když to bude trochu improvizované, a šli jsme radši na oběd. Díky nizozemským časovým rezervám jsme víceméně hned po obědě, tedy v 14:30, vyrazili na slavnostní zahájení, které začínalo až v 16:00, a přitom cesta trvala jestli, tak dvacet minut. Chvíli jsme tedy počekali venku a fotili se s ostatními týmy a pak jsme si vevnitř našli svá místa a čekali a čekali a čekali a čekali. A náhle se na balkóně objevila Jury. A tak jsme mávali a hledali našeho team leadera Martina Panáka. Za chvíli už se tam objevil a my se snažili rozluštit, co nám svým máváním chce sdělit. Možná, že řešení úlohy jedna nebo dva je pět nebo deset, ale možná to byla nějaká morseovka, kterou jsme nedešifrovali. Snad tedy zvládneme vyřešit příklady vlastními silami. A za chvíli už zahájení začalo. Kapela zahrála a už se na pódium hrnuly týmy z evropských států pěkně podle abecedy. Za chvíli tak došlo i na nás. Myslím si, že se nám polka povedla, dokonce i do hudby jsme se trefili a publikum tleskalo. Pak jsme se usadili a tleskali ostatním zúčastněným. Po skončení zahájení jsme se všichni hromadně vyfotili a pak jsme se ještě fotili s exoticky vyhlížejícími týmy třeba z Mexika nebo ze Saúdské Arábie. Po návratu zpátky na hotel a po „skromné“ večeři jsme od Calábka dostali poslední rady do boje a šli jsme v poklidu spát.

Ráno nás čekalo vstávání hodně brzo. Už v 6:30 zase někdo bušil na dveře, a tak jsme zjistili, že zbytek týmu už je dávno vzhůru a připraven jít hned po snídani soutěžit. Honem jsme proto sbalili tužky, pravítka a kružítko do plastových desek, které jsme dostali od organizátorů, a vyrazili na snídani. Hned po ní nás autobusy odvezly na místo nedaleko olympijského stadionu. Tady byly ve třech sportovních halách pro všechny soutěžící připraveny lavice a na nich papíry pro sepsání řešení, složky na jeho odevzdání, pokyny, pravítka a vlaječka. Při vstupu nás ještě čekala prohlídka rovnající se skoro prohlídce při vstupu do letadla (kontrolovali, jestli nemáme zakázané pomůcky). A přesně v 9:00 nám byla v zalepených obálkách rozdána zadání a mohli jsme se vrhnout do boje. Všichni jsme hrdinně 4,5 hodiny zápolili se zadanými úlohami. Pak jsme řešení jedno po druhém vložili do složek přesně podle návodu a opustili jsme způsobilně své místo. Samozřejmě při východu z haly jsme se opět podrobili prohlídce, tentokrát jestli třeba neodnášíme nějaké papíry. Mohli jsme si s sebou odnést pouze věci, které jsme si přinesli a papíry se zadáním úloh. Jak jsme se

postupně venku potkávali, shodovali jsme se na tom, že máme vesměs všichni úlohu číslo jedna a jinak ani ťuk. Výjimkou byl Tonda, který měl ještě trojku, zato mu však poté došlo, že v jedničce zapomněl rozebrat jeden případ. I Slováci na tom byli vesměs podobně.

Venku na nás už čekalo několik autobusů a taky déšť. Bohužel, autobusů bylo méně než deště. Proto jsme se rozhodli, že jednou se zachováme slušně a nepředběhneme, ale alespoň jsme si šli vychytrale stoupnout pod stříšku, kde jsme čekali, až autobus odveze první várku soutěžících a vrátí se pro nás. A za chvíli už byla pod stříškou pěkná řádka soutěžících. No co, aspoň nám tam nebyla zima a nezaflakovalo na nás. Oběd jsme zhlitli rychle, neboť nám při čekání dost vyhládlo. A pak jsme si řekli, že bychom se měli také trochu hýbat, abychom spálili všechno, co tu sníme, takže jsme vyrazili na frisbee. Sice venku lehce přšelo, ale to nás nemohlo zastavit. Dali jsme dohromady několik Čechů, Slováků, Rakušanů a jednoho Švýcara, takže nás bylo tak akorát na pořádnou hru. Ta byla zajímavá, neboť jsme nenašli lepší plochu než trávník, přes který vedla cesta, která v dešti zatraceně klouzala. A jelikož i trávník klouzal, byl třeba takový Sysel častěji na zemi na čtyřech než na dvou. V šest jsme se, rádně mokří a špinaví, vrátili na hotel na večeři. A po ní už jsme se zase vcelku brzo odebrali spát, protože na nás čekal ještě druhý soutěžní den.

Úterý začalo zase brzo, naštěstí ale až o půl hodiny později, protože jsme tentokrát odjížděli autobusy až v druhé várce. Na soutěži už jsme věděli co a jak, takže vše šlo bez problémů. Tentokrát všichni až na Dana vyřešili úlohu č. 4 a navíc Tonda, Štěpán a Majkl zvládli i pětku. Po obědě nám naše průvodkyně oznámila, že musí odjet do Čech, a tak jsme se od této chvíle spojili s týmem Slováků pod vedením také českého průvodce – Honzy. Odpoledne jsme se zúčastnili typicky holandských her v parku. Slováci chtěli jít také, ale jelikož se včas nepřihlásili, museli vystupovat za tým Kosova, který nedorazil. Krásný paradox, že právě Slovensko je jedním ze států, který odmítá uznat jeho nezávislost. Soutěžilo se ve hrách jako přetahování lana, skákání v pytli, běh na lyžích pro dva nebo stavění věže z karet. V této disciplíně jsme nasadili laťku hodně vysoko, ale nakonec nás o kousek překonali Rakušané. Po postavení a změření věže samozřejmě ještě následovala krásná odměna – mohli jsme si ji zbourat. Když hry skončili, dali jsme si ještě zápas ve frisbee a pak už hurá na večeři. Po večeři jsme byli přihlášení (opět na rozdíl od Slováků) na bowling, ale byli jsme hodní a propašovali je s sebou. Na cestě zpátky z bowlingové herny (cca ve 23:00) se nás několik rozhodlo, že je krásná noc, a proto jsme se šli naslepo projít Amsterdamem. Chvillemi jsme si sice nebyli už úplně jisti tím, kde zrovna jsme, ale k hotelu jsme nakonec v 00:23 dorazili (a dokonce všichni). A pak už se šlo kupodivu spát.

Ve středu jsme si mohli konečně dopřát vstávání o něco později, ale zase ne o moc, neboť nás čekal výlet na plachetnici. Tonda s Danem byli vybráni, že vstanou o něco dříve, aby nám všem zabalili jídlo na cestu. To skutečně udělali, a když už byl Dan v tom balení, zabalil i pláštěnky, které jsme dostali od organizátorů. Bohužel do zcela cizího batohu. Ba co více do batohu cizího leadera, který pak byl docela zoufalý. Naštěstí náš průvodce operativně rychle sehnal nové pláštěnky, a tak jsme mohli odjet. V přístavu jsme se ještě museli trochu přimluvit u organizátorů, abychom mohli být na jedné lodi se Slováky, a pak už jsme mohli vyplout. Z přístavu jsme ještě vyplouvali hnání motorem, ale kousek od něj kapitán lodi motor vypnul a došlo na vytažení plachet. Bohužel to rychlosti lodi zrovna moc nepřispělo, když bylo téměř bezvětří, a tak jsme se do 5 km vzdáleného přístavu Volendam plavili asi dvě hodiny. V malebném přístavu jsme dostali hodinu na prohlídku, abychom mohli zjistit, že v něm vlastně nic zajímavého není. Ve volném čase jsme si proto alespoň zaházeli s frisbee nedaleko místního kostela a zanedlouho jsme v jednom z místních kanálů zjistili, že disk zvládne plavat na vodě. Následná Štěpánova záchranná operace se pak dokonce dostala i na youtube do videa z této exkurze. Na pobřeží jsme pak talíř umyli v mořské vodě, neboť místní

kanály jsou nepříjemně zarostlé řasami. Chvilu před vyplutím nazpět jsme si krátili opět házením frisbee mezi loděmi, protože nám tam samozřejmě také spadlo do vody, takže musela následovat další záchranná operace, tentokrát dokonce mezinárodní. Byla navíc i daleko napínavější, protože jsme byli docela vysoko nad vodou a mezi loděmi nebylo příliš mnoho místa. Nakonec se ale povedlo a mohli jsme za chvíli vyplout. Na cestě zpátky jsme vytáhli plachty a zastavili jsme tak úplně (nebyl to moc velký rozdíl oproti předchozí rychlosti) a několik zájemců naskákalo do vody, aby si trochu zaplavali. Samozřejmě mezi nimi nemohl chybět Štěpán a Dan. Po návratu do přístavu Monikendam nám ještě jednou spadlo frisbee do vody a tentokrát se jako hrdinný zachránce ukázal Tonda, když přešel po straně jednoho z ukotvených člunů na kormidlo další lodi a frisbee vytáhl. Po opět vcelku nezajímavé prohlídce Monikendamu jsme se autobusy vrátili zpět do hotelu, kde už na nás čekala večeře.

Po večeři jsme se rozhodli, že si musíme projít labyrint v parku hned přes ulici, na který nás před pár dny upozornila Natali. Kupodivu jsme právě před hotelem potkali Slováky, kterak se právě vraceli z labyrintu. Po řádném prohlédnutí jsme ještě šli obdivovat místní dětské hřiště, a protože už bylo deset večer, mohli jsme se vyřádit na různých prolézačkách a houpačkách. Tolik nadšený z nás nebyl jenom hlídač parku, který nás, se psem, přišel zdvořile upozornit, že hodlá zamknout i východy z parku, které ještě nebyly zamčené. Chtě nechtě jsme tak museli jít na hotel, kde jsme si po marném pokusu dostat se na střechu pustili alespoň horor na dobrou noc. Horor to byl asi hlavně pro Tonda, který si v pokoji zabouchl kartu pro vstup do pokoje a jediný, kdo ho mohl zachránit, jeho spolubydlící Dan, se právě někde sociálně zpevňoval s příslušnicemi a příslušníky několika latinoamerických národů.

Na čtvrtek jsme si z nabídky aktivit zvolili exkurzi do den Haagu. Obnášelo to opět ráno vstát a o půl desáté odjet autobusem. Čekal nás velmi nabitý program. Prohlídku jsme započali užaslým zíráním na grafiky v muzeu Mauritse Cornelise Eschera. Zvládli bychom tam asi strávit celé hodiny, ale čas nás tlačil, a tak si někteří aspoň koupili jako suvenýr plakát nebo puzzle. Pak jsme se vydali na okružní pochůzku po městě, a jelikož náš průvodce se sám přiznal, že se moc neorientuje, padlo určování trasy na mě. Naštěstí to nebyl žádný problém a ostatní, jelikož měli taky mapu, mě mohli kontrolovat. Tato prohlídka města končila na zastávce, ze které nás tramvaj odvezla přímo do Madurodamu – zmenšeného modelu všech nizozemských pamětihodností a zajímavostí. Zde jsme strávili další dvě hodiny prohlížením si různých detailů a tvorbou „fotomontáží“. Poté jsme, opět tramvají, odjeli na místní pláž. Nyní přichází ironická pasáž: Slunce pražilo, na nebi ani mráček, horký vzduch stál na jednom místě, rozpálený písek nás pálil na chodidlech a průzračná modrá voda na pláž přicházela pohupujíc se v mírných vlnkách. (V překladu: Bylo zataženo, foukalo a na pláž dorážely celkem pravidelně mohutné vlny vod Severního moře.) A protože bylo tak krásně, já, Štěpán, Tonda a Dan jsme si oblékli plavky a vyrazili jsme si, ještě v doprovodu několika Slováků, užít pořádných vln. Je to opravdu zajímavý pocit, když do vás ta masa vody narazí. Pak jsme si prohlédli vyhlídkovou věž na pláži a spousty obchodů a už zbývalo jen počkat na autobus a odjet zpět do hotelu na večeři.

V pátek jsme se konečně mohli pořádně prospat. Majkl, Tomáš a Štěpán si dokonce pospali až do oběda. Já mezitím se Slováky vyfotil výsledky, které byly zveřejněny v jídelně, a pustili jsme se do statistiky, abychom zjistili, kde letos budou hranice mezi jednotlivými kovy. Vcelku jasně vyšlo, že 28 bodů stačí na zlato, alespoň 22 bylo potřeba na stříbro a 16 bodů byla nejnižší hranice pro bronz. Z toho nám už tedy bylo jasné, že naše česká výprava získala 1 stříbro, 3 bronzů a 2 HM. Slováci získali 2 stříbra, 3 bronzů a 1 HM. Velice nás ale potěšilo, že součtem bodů se Československo v pořadí národů umístilo naprosto s přehledem na prvním místě, následováno Čínou a USA. Po obědě jsme byli autobusem odvezeni na plavbu po amsterdamských kanálech a následnou prohlídku centra. Ta celá končila v NEMO,

což je jakési přírodovědné muzeum plné interaktivních hraček demonstrujících různé fyzikální, chemické či biologické jevy. Dostali jsme tu také večeri, ale večere v hotelu jsou přeci jen lepší. A po jídle jsme si už mohli naplno užívat všechny ty hračky, co tam byly. Asi nejvíc se nám líbila simulace jízdy autem pod vlivem alkoholu. Když jsme se večer chystali odjet posledním autobusem zpět na hotel, zjistili jsme, že nám chybí Tomáš a Majkl. Dalo nám hodně práce přesvědčit Honzu, našeho průvodce, že nejspíš šli sami do města a že jsou samostatní a zvládnou se vrátit. Nakonec se tedy Honza uklidnil a mohli jsme odjet na hotel. Tomáš nakonec opravdu někdy po půlnoci dorazil, a jak se Honza ráno přesvědčil, Majkl se taky vrátil.

V sobotu už nás toho mnoho nečekalo, a tak jsme se aspoň ráno já se Štěpánem, několik Slováků a Rakušanů vydali do parku zahrát si ještě naposledy frisbee. Bylo nás tak akorát sedm, takže jsme si pěkně zaběhali a akorát chvíli před obědem nás vyhnal déšť a přicházející únava. Odpoledne nás čekal ukončovací ceremoniál a po něm ještě rozlučková party, a protože odjížděli už brzo ráno, pustili se Slováci po obědě do balení kufrů. Ve tři hodiny jsme odešli do nedalekého centra RAI, kde bylo i zahájení a kde nyní ve čtyři hodiny začínalo slavnostní zakončení. V hledišti jsme tentokrát seděli podle států a podle obdržovaných medailí. V projevech jednotlivých představitelů IMO se velice často objevovaly narážky na úlohu č. 2 – větrný mlýn (windmill problem), z čehož bylo patrné, že tato úloha opravdu předčila očekávání poroty a zamotala hlavu nejednomu soutěžícímu. A pak už došlo na předávání medailí. Nejprve byli po skupinkách voláni a oceňováni bronzoví účastníci, pak stříbrní. Zlatí už byli zváni na pódium v menších skupinkách, aby jim mohla být věnována větší pozornost. Jednoznačně největší slávu si ale zažila letošní absolutní vítězka Lisa Sauermann, která letos dosáhla perfektního skóre 42 bodů, čímž do své dosavadní sbírky tří zlatých a jedné stříbrné medaile přidala další zlato, takže se zároveň v síni slávy IMO posunula na první místo. Od obecenstva také obdržela zasloužený potlesk vestoje. Pak už následovalo jen předání vlajky IMO argentinské výpravě, která bude příští rok pořadatelskou zemí, a mohli jsme se vydat na večeri formou grilování na místní „pláži“. Velké party bohužel moc nenahrávalo lehce pršlavé a studené počasí. Hlavní ale bylo, že jsme se dočkali jídla, ba co víc, piva. To už nám, jako správným Čechům, po celém týdnu chybělo, a tak jsme na oslavu nepohrdli jednou sklenicí (jedna z největších českých lží) dobře vychlazeného Heinekenu. Heineken má právě v Amsterdamu svůj nejstarší pivovar, v němž je nyní expozice výroby tohoto piva. Není proto divu, že si Pavel Calábek nenechal tuto příležitost ujít a v pondělí ji navštívil. Jak nám pak ale rozhořčeně sděloval, není tam vlastně vůbec nic k vidění a jediné, co se tam člověk dozví, je, že Heineken je nejlepší pivo, což ale stejně, jak všichni víme, není pravda. Protože bylo venku tak sychravo, snědli jsme jen několik (výborných) kuřecích kousků na špejli a vydali jsme se i se Slováky zpět na hotel, kde jsme se pustili do společenských her, jako byla například hra Set stylem všichni proti Natali (a stejně nás porážela). Zůstal jenom, jak se dalo předpokládat, Dan, kterého jsme od focení po předávání medailí už neviděli, jelikož byl ve svém živlu a mohl se sbližovat s latinoameričankami. Ještě s námi odmítl jít na hotel Majkl se slovy: „Nikam nejdu, když tu maj pivo zadarmo!“ Když pak dorazil zpět asi kolem půlnoci, sděloval nám, že se tam rozjela docela parádní party, o čemž jsme se mohli i další den přesvědčit na videích. Na dobrou noc jsme si pustili ještě jeden film a pak už jsme šli spát, neboť Slováci ráno odjížděli na letiště už o půl osmé a my je chtěli vyprovodit.

Ráno jsem se tedy skutečně vzbudil už chvíli před sedmou a konečně jsem si jednou vychutnal to, že nevstávám mezi posledními a šel jsem vzbudit Štěpána a Tomáše. Naskytl se mi krásný pohled na dva rozespálé matematiky, ale za chvíli už jsme byli dole na snídani. Tedy, mezitím jsme ještě na třetím patře zaklepali u Slováků a kupodivu nám otevřel Maťo,

který se ještě tak trochu dobaloval. Na snídani jsme potkali ostatní Slováky a čekali jsme s nimi do půl osmé, kdy měli odcházet na vlak. Čekalo se samozřejmě hlavně na Maťa. Mezitím ještě Peter Novotný, slovenský leader, přinesl pro každého z nich flashku s oficiálními fotkami a videi. Pak už jsme se mohli vydat na nedalekou vlakovou zastávku RAI. Sice pršelo, ale organizátoři nám dokonce i dávali deštníky. Na zastávce jsme si dali sbohem a se Štěpánem jsme se ještě rozeběhli za rozjíždějícím se vlakem.

Na hotelu jsme si dobalili kufry a ještě si na chvilku zdřímli, neboť poslední noc byla proklatě krátká. Výjimku asi tvořil Dan, protože ten poslední noc nespal vůbec, a tak byl (zatím) svěží. Při čekání na odjezd autobusu, který nás odveze na letiště, jsme také čekali, až nám Martin Panák donese flashky s fotkami. Šlo nám vlastně spíš o ty fotky, nebo o ty flashky? Ne že bychom snad měli málo kapacity z různých jiných soutěží, ale přeci jen flashku z IMO jen tak nikdo nemá. Takže když si pak Panák přinesl jen jednu pro sebe, trochu jsme se divili a hned se ho zeptali, jestli nám je také nechce přinést. Šel tedy znovu za organizátory, ale vrátil se s tím, že jsou flashky pouze pro leadery týmů. Inu Slováci měli prostě štěstí.

Na letišti bylo toho dne plno, ale fronty se naštěstí jakž takž sunuly kupředu. I bezpečnostní kontrola proběhla v pohodě. Tedy, s výjimkou Tondy. Ten při průchodu rámem zapípal, a tak jej čekala podrobnější prohlídka. Ani při ní však dlouho nemohla ochranka nic nalézt. Nakonec narazila v jeho kapse na tužkové baterky. A když už byla v tom prohlížení, pustila se i do jeho batohu, takže chudák Tonda musel z batohu vybalit batoh, protože všichni docela vyjeveně koukali (inu to je tak, když na IMO dostanete batoh a nevíte, kam ho dát), a nakonec musel vyndat i svou stříbrnou medaili. Pak už ale naštěstí dali pokoj, a jelikož jsme měli spoustu času, šli jsme se naobědvat a pan Calábek mezitím sledoval odlety. Při čekání na nalodění na palubu jsme řešili otázku, zda bychom nastoupili do letadla, kdyby se chvíli před naším odletem zřítíl na startu nějaký jiný stroj. Dospěli jsme k závěru, že tehdy je létání nejbezpečnější, neboť je vysoce nepravděpodobné, že by se na jednom letišti staly dvě nehody v jeden den. Let byl tentokrát v bílé tmě téměř až do příletu do Prahy, teprve tam se mraky protrhaly. Na letišti jsme si ještě dokopírovali oficiální fotky a pak už jsme se pomalu rozloučili a rozjeli domů.